

med, nemlig alle de juridiske Personer, som ikke fandtes i Loven af 1864, og endelig i Skattecommissairernes Virksomhed, om hvilken jeg troer, at Enhver, der har haft Leilighed til at gjøre sig bekendt dermed, maa erkjende, at den har indøvet en ganske væsentlig Virkning paa Ansættelserne baade i Retning af Egelighed og i Retning af at faae Indtægten frem. Men netop denne Benyttelse af Skattecommissairer peger hen paa det System, som nu foreligger i dette Lovforslag. Der er desuden med Contingentsystemet forbundet saadanne uundgaaelige uansættelige Forhold, der maae siges at være af ikke lidet praktisk Betydning. Jeg sigter herved til den lidet behagelige saakaldte intercommunale Betskatning, der er aldeles uadskillelig fra Contingentsystemet, og er lige besværlig og byrdefuld for Skattelignerne og for Skatteyderne. Enhver af de Herrer, som maatte have haft Leilighed til at tale med Mænd, der have haft med denne Betskatning at gjøre paa det Sted, hvor den havde størst Betydning, nemlig i Hovedstaden, vil vide, at det er den værste Fælde, som Skatteloven har budt dem; det er den, som har budt dem de allerstørste Bæmseligheder. Noget Eignende gjentager sig, om ikke i samme Omfang og maaffee heller ikke med fuldt de samme Bæmseligheder, overalt paa Landet, idet ikke blot de største Besiddere, men mange Gange ogsaa de smaa ville være Gjenstand for Ansættelse i mere end een Commune. — Der er endnu en Betragtning, jeg ikke kan undlade at gjøre gjældende, og det er den, at hvad enten man nu maatte erkjende, at de Bæmseligheder, de Ulemper, som ere forbundne med Contingentsystemet, virkelig ere saa store, som man gjorder dem, saa store, at de ikke skulde kunne overvindes, eller man ikke erkjender dette, saa er det ialfald et Factum, at Befolkningen med Uvillie seer paa Contingentsystemet (C. R. a. s. m. u. s. e. n. i. R. e. i.). Det ærede Medlem her ligeoverfor siger Nei; jeg troer at turde henvise ham ikke blot til Forhandlingerne i de lovgivende Forsamlinger — ogsaa i dette Thing — men ogsaa til Udtalelserne fra Valgtribunerne rundt omkring paa Landet, og skulde der behøves nogen yderligere Godtgjørelse af min Menings Rigtighed, saa vil jeg henvise

det ærede Medlem til de Forhandlinger, der have fundet Sted iaar i det andet Thing, hvor man næsten med en vis Nædsel synes at betragte Muligheden af at komme tilbage, om end kun for eet Aar, til Contingentsystemet. Forudsat, at der nu var Spørgsmaal om at gaae bort fra noget anerkjendt Godt til Noget, hvorom man maatte sige, at Erfaringen først maa træde til, for at man kan bedømme det, saa vilde jeg sige, at denne Betragtning i og for sig ikke vilde have noget Afgjørende ved sig; men, naar man maa erkjende, at det, man har, lider af saa væsentlige Mangler, at det er umuligt at værgede det mod en endogsaa meget nærgaaende Kritik, og Repræsentationen viser sig villig til at yde Midler til at komme bort deraf, saa forekommer det mig, at Regjeringen ikke ret vel kan undslaae sig for at forsøge at gaade den Vej.

Men ved Siden af disse Betragtninger er der ganske vist en anden, som navnlig Finansministeren som Statskassens Bærg ikke kan overse, og det er det Spørgsmaal, om der da gjennem det System, som her foreligger, bydes en saadan Sikkerhed for, at Skatten vil komme frem, at man overhovedet bør gaade ind derpaa. Ærede Medlemmer ville erindre, at jeg bestandig har holdt paa, at det Paalideligste var, at der gaves en i Forholdene begrundet Garanti for, at Indtægten vilde komme frem, og skjøndt jeg visstnok ikke er bleven overtydet om, at det ikke skulde være det Bedste, saa tilstaaer jeg, at jeg har været nødsaget til at opgive denne Tanke, fordi jeg ikke har kunnet see Muligheden af at kunne trænge igjennem med den. Naar det ærede 7de Medlem for Kjøbenhavn (David) derfor igaar har spurgt mig, om jeg da admitterede det System, som her forelaa, og om jeg havde opgivet min egen Tanke, da nødtes jeg dertil at svare ja, og jeg skal tillade mig nærmere at paavise, hvorfor jeg har opgivet min egen Tanke, idet jeg tør antage, at man vil erkjende, at de Grunde, som i saa Henseende have stillet sig for mig, ere saa overbevisende, at jeg ikke kunde holde fast paa den længere. Den første Gang, jeg havde den Ære for Repræsentationen at forelægge For-